

Dịch Gia Di xuyên không về Hong Kong những năm 1990, từ một cảnh sát nhỏ trở thành thần thám.

THẦN THÁM HONG KONG [THẬP NIÊN 90]

Khinh Hầu

Bản đọc thử

Chương 0: Văn án

Nhiều năm sau, ngồi trước phóng viên trang bìa tạp chí Time, Dịch Gia Di sẽ nhớ lại buổi chiều xa xôi năm ấy, khi tổ trưởng tổ Trọng án dẫn cô đi xem xác chết…

Khoảnh khắc đó, cô nghe thấy tiếng gào thảm thiết của người chết, nhìn rõ mặt hung thủ, và có được năng lực tua lại hiện trường án mạng ngay trong đầu.

Từ đó, Hong Kong bớt đi một nữ cảnh sát văn phòng đi làm thì uống trà buôn chuyện, tan làm thì hẹn hò dạo phố, và có thêm một ngôi sao của giới cảnh sát, vụ nào cũng phá được.

Tổ trưởng tổ Trọng án: Sao cô biết hắn là hung thủ!?

Dịch Gia Di: Vì đó là một đêm mưa (lược bỏ 800 chữ suy luận), cho nên sự thật chỉ có một…

Hung thủ toàn thân chấn động, mặt biến sắc, kinh hãi tột độ, không nói nên lời, chìa hai tay ra, lặng lẽ chịu tội.

Dịch Gia Di trong lòng: Xin lỗi, tất cả những gì vừa rồi là tôi bịa.

Đúng là giải thích tức là che đậy, che đậy tức là kể chuyện!

Phá án cũng như làm bài toán: người khác dựa vào giả thiết để suy ra kết luận.

Còn cô biết thẳng đáp án, lời giải toàn là bịa…

Đua diễn xuất, giả làm thần thám, lừa hung thủ… đủ mọi chiêu, khó thật sự!

Phóng viên báo Minh Báo: Giới cảnh sát Hong Kong gọi cô là "nữ Gia Cát", nói cô thông minh tới mức như yêu quái. Cảnh sát Dịch nghĩ

sao?

Dịch Gia Di: Ha ha ha, tôi chỉ là một người bình thường (có siêu năng lực) mà thôi.

Phóng viên: Nghe nói cửa nhà cảnh sát Dịch bị hai tên du côn tạt sơn, đến cả Đội Phi Hổ cũng xuất động.

Dịch Gia Di: Ha ha ha, đó chỉ là chuyện thường ngày của cảnh sát chính nghĩa bảo vệ thị dân bình thường thôi.

Phóng viên báo Hong Kong Nhật Báo: Nghe nói con trai người giàu nhất Hong Kong, một tiểu sinh đang nổi và... đều đang theo đuổi cô? Cô ưng ai hơn?

Dịch Gia Di sống lưng lạnh toát, nghĩ tới cơn ghen của vua giấm chua, không dám qua loa, vội ngồi nghiêm chỉnh, nhìn thẳng ống kính, nói chắc nịch:

"Toàn là tin đồn! Là một cảnh sát hình sự dấn thân vì chính nghĩa, trong lòng tôi chỉ có truy tìm hung thủ thật sự và bảo vệ an toàn cho người dân. Không hề bận lòng chuyện nam nữ."

Chương 1: Nữ cảnh sát tân binh

Trời vừa hừng sáng, cuộc sống về đêm của một nhóm nhỏ người Hong Kong còn chưa kết thúc thì phố phường Thâm Thủy Bộ đã bắt đầu thức giấc.

Tiếng đóng mở cửa sổ, tiếng đánh răng rửa mặt, tiếng xả nước, lọt qua khung cửa hay những bức tường cách âm chẳng mấy đáng tin, truyền sang nhà hàng xóm.

Người ta tỉnh dậy sau giấc ngủ say, đón một ngày mới bình thường như bao ngày.

Tiếng anh trai đi chợ về đóng cửa đánh thức Dịch Gia Di. Cô còn mơ màng chưa mở nổi mắt thì cô em gái ngủ giường trên đã lật người ngồi bật dậy.

Tiếng em leo xuống giường lay cô tỉnh hẳn. Mở mắt ra, cô thấy vạt váy ngủ của em gái lướt đi thành một vệt nhòe, và tấm ván giường tầng trên cũ kỹ, loang lổ dưới thứ ánh sáng lờ mờ.

Tấm ván dán đủ thứ: hình dán, mẩu giấy, giấy nhớ, ảnh cũ. Đó là dấu vết từng chút một của chủ nhân cũ thân thể này, người đã lớn lên trong căn phòng này, trên chiếc giường này.

Dịch Gia Di xuyên không tới đây đã gần một tháng, dần chấp nhận thân phận mới, cũng dần quen với căn hộ nhà ở công cộng[1] chưa tới 50 mét vuông ở Thâm Thủy Bộ, nơi bốn con người chen chúc.

Cô lồm cồm bò dậy, nhân lúc em gái đang xếp hàng chờ nhà vệ sinh thì mặc quần áo, gấp chăn.

"Chị cả." Dịch Gia Như dụi mái tóc rối, lắc lư đi vào.

"Em ngủ thêm chút nữa đi." Dịch Gia Di lách vai qua em, bước ra khỏi căn phòng nhỏ tối tăm, chật chội nhưng gọn gàng.

Anh cả Dịch Gia Đống nhìn cô qua lớp kính bếp đục mờ đã lau mãi không sạch, lên tiếng: "Hay là cắt tóc đi, gội thì tốn dầu gội, chải thì tốn thời gian. Làm cảnh sát thì phải trông cho ngầu chứ."

Dịch Gia Di vuốt mái tóc dài vừa dày vừa mượt vừa đen trong tay. Kiếp trước ôn thi cao học rụng tóc tới mức phải đặt tên cho từng sợi, giờ khó khăn lắm mới có được cả một mớ thế này —

"Em không nỡ." Cô lẩm bẩm, rồi vấn tóc thành búi, buộc gọn ghẽ sau gáy.

Cảnh sát…

Ai mà ngờ được. Dịch Gia Di từng nghĩ tương lai mình sẽ làm đủ nghề: viết content, marketing, vận hành, nhân viên kinh doanh… thậm chí livestream bán hàng… Nhưng cảnh sát?

Có dính dáng gì tới cô đâu chứ?

Vậy mà sau không biết bao nhiêu ngày đêm chiến đấu với kỳ thi cao học, một sáng tỉnh dậy, cô lại thành một nữ cảnh sát Hong Kong vừa tốt nghiệp, được phân về đồn làm văn phòng.

Ăn sáng xong, chào anh cả, cô ôm chiếc xe đạp cũ nát ngoài hành lang, thình thịch chạy xuống lầu.

Mở khóa, leo lên, chân phải đạp mạnh một cái, vèo, người với xe hòa làm một, phóng vụt đi —

Đừng trách cô đạp nhanh, cô có nỗi khổ riêng.

Trên đường từ con hẻm ra phố Tượng Thụ, hàng xóm tốt bụng nhiều quá.

Hong Kong đông người, khu nhà ở công cộng Thâm Thủy Bộ toàn

dân thường, dân nghèo lại càng đông. Hàng xóm ở đây đều sống lâu năm, ai cũng biết mặt ai. Ông cụ bà cụ nào cô đi ngang qua cũng chào cô, không sót một người.

Kể cả người đang cắm cúi ngồi đọc báo trong hẻm cũng phải ngẩng đầu khỏi tin lớn, như thể chào hàng xóm là việc hệ trọng lắm.

Còn hệ trọng hơn chuyện đại gia trên trang tin địa phương? Hơn cả vụ án mạng kinh hoàng in chữ đậm to tướng?

Chắc cả Hong Kong chẳng ai biết hai chữ "sợ giao tiếp" viết thế nào.

Băng qua phố, luồn qua hẻm, Dịch Gia Di thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn những tấm biển đèn neon giăng kín trời, ban ngày tuy mờ nhạt nhưng vẫn rợp khắp nơi. Đó là dấu ấn thời huy hoàng của Hong Kong thập niên 90.

Đếm qua 17 ngã tư, thật ra cũng chỉ hơn một cây số, cô tới nơi bình an: đồn cảnh sát Du Ma Địa, Tây Cửu Long.

Khóa xe đạp vào góc, cô hít sâu một hơi, vừa quệt mồ hôi trên trán và chóp mũi thì bên tai vang lên một giọng nam trầm:

"Này, cô kia —"

Dịch Gia Di hoàn hồn, nhìn theo hướng giọng nói. Một cái chân siêu dài thò ra từ chiếc xe jeep, dưới ống quần lộ ra một đoạn tất đen.

Người đàn ông cúi người bước xuống xe, đứng thẳng lên rồi thì cả người duỗi ra, cao lớn lạ thường.

Anh phùi ống tay áo xắn, cau mày nhìn cô, vẫy vẫy tay.

Dịch Gia Di bắt gặp ống tất trắng ở cổ chân bên kia của anh. Người này chắc là của tổ Trọng án Tây Cửu Long. Chỉ người ngày nào cũng vật lộn với đại án, trọng án mới bận tới mức không có thời gian tìm

một đôi tất cùng màu.

Tổ Trọng án đấy, chính là CID[2] trong truyền thuyết, những người lên phim truyền hình cũng được làm nhân vật chính!

Dịch Gia Di đứng nghiêm, ngoan như nữ sinh gặp thầy huấn luyện quân sự.

"Mấy hôm nay văn phòng nhiều muỗi, đốt tôi nổi đầy mẩn." Viên cảnh sát bước hai bước đã tới sát cô, vuốt mái tóc ngắn hơi xù, xắn tay áo cho cô xem chiến tích chồng chất muỗi để lại trên cánh tay.

Dịch Gia Di cúi đầu nhìn kỹ. Cô thấy cổ tay rắn rỏi thon gọn, lớp lông tơ trên làn da màu lúa mì, những mạch máu cuồn cuộn như sông dưới da, và bắp tay hơi nổi lên dù chẳng mấy dùng sức —

Hình như anh rất thích mặc áo phông tay lỡ, phần bắp tay không bị nắng chiếu nên trắng hẳn, trông ngon mắt vô cùng.

Thứ này mà cô được xem miễn phí sao?

Đầu óc chạy lung tung, mặt lại thành thật đỏ bừng, tim đập thình thịch vì xấu hổ. Mãi tới lúc này cô mới nhìn thấy bãi chiến trường thảm khốc muỗi để lại trên cánh tay anh.

Muỗi hung dữ thật, cánh tay vạm vỡ thế kia mà nó cũng chẳng ngán.

Thu hồi tâm trí, cô cố tỏ ra chuyên nghiệp, nói liến thoắng như đang bảo vệ luận văn:

"Chị Nhân đã gọi điện rồi ạ, hôm nay nhang muỗi với thuốc xịt muỗi sẽ được chuyển tới cùng đồ dùng hằng ngày của tháng này."

Rồi cô ngẩng lên hỏi:

"Anh ở tầng nào ạ? Chỗ em còn nửa chai xịt muỗi —"

Người đàn ông có vẻ ngủ không ngon, dưới mắt phủ một quầng

thâm nhàn nhạt. Anh hơi bực bội liếc cái đầu đen nhánh trước mặt, đúng lúc bắt gặp đôi mắt tròn long lanh của cô.

Sao lại có người đôi mắt đen trắng rõ ràng tới vậy, trong veo như mắt cún con chưa biết sự đời.

"Được rồi, đi làm đi." Anh xua tay, cười hơi gượng, muốn tỏ ra dễ gần một chút.

Nhưng chắc anh giỏi trấn áp tội phạm hơn là dỗ trẻ con. Cố thu liễm đến mấy, vẻ dữ dằn ấy vẫn cứ lộ ra giữa hai hàng lông mày lúc nào không hay.

"Yes, sir!" Dịch Gia Di chập gót chào, đáp to rõ.

"..." Khóe môi người đàn ông giật giật. Anh nhìn cô đứng nghiêm quay người, đi đều bước, rồi lại nhớ ra gì đó: "À phải —"

Dịch Gia Di phanh gấp, quay đầu.

"Dưới cửa sổ phía bắc, cơn mưa hôm kia còn đọng một vũng nước, muỗi đẻ ở đó. Cô bảo chị Nhân luôn, gọi người dọn chỗ nước ấy đi." Người đàn ông sải bước dài, thoắt cái đã vượt qua cô.

Câu "yes sir~" lại ngậm sẵn trong miệng, nhưng Dịch Gia Di hết hứng hô dõng dạc rồi, đành nói một tiếng "Vâng" với theo bóng lưng anh.

Người đàn ông quay đầu gật với cô một cái, để lại mùi dầu gội thoang thoảng mát lạnh, rồi hiên ngang đi mất.

Dịch Gia Di lau giọt mồ hôi không hề tồn tại trên trán, tự kiểm điểm xem vừa rồi mình có lố quá không, rồi lẩm bẩm: "Ném một đứa xuyên không chiếm thân xác người ta vào đồn cảnh sát, thế chẳng khác gì đưa dê vào miệng cọp..."

Lúc vào đồn, người đàn ông gặp một cảnh sát mặc đồng phục đã

đứng tuổi. Ông ta cười chào: "Trung sĩ Phương."

Trung sĩ Phương gật đầu đáp lại rồi khuất sau cửa đồn. Người cảnh sát mặc đồng phục kia lại đứng ở cửa mấy giây mới thong thả bước vào, như thể không muốn ra vào cùng lúc với trung sĩ Phương.

Người Hong Kong gọi trung sĩ là "sa-chín", phiên âm từ sergeant; ở tổ Trọng án, trung sĩ là người dẫn một nhóm.

Xem ra người đàn ông bị muỗi đốt thảm thương kia là một trưởng nhóm cảnh sát hình sự thường phục, họ Phương.

Dịch Gia Di vận động não, gom góp thông tin, thấy mình cũng thông minh như thám tử.

Cô hí hửng xách hộp cơm nhỏ, vội chạy vào đồn, rẽ vào phòng thay đồ thay đồng phục văn phòng.

Cả ngày sau đó toàn việc vặt: in tài liệu, mang hồ sơ đi lưu trữ, gọi người sửa cánh cửa hỏng, cái máy lạnh không nghe lời, scan hồ sơ cũ tải lên mạng nội bộ, thậm chí bất chợt bị cử đi gọi cơm, bày đồ ăn cho tổ nào đó. Việc nào cũng lặt vặt mà không được sơ suất.

Nói thì như chạy vặt, nhưng Dịch Gia Di thấy rất có cảm giác thành tựu, cứ nghĩ cả đồn cảnh sát vận hành trơn tru được là nhờ cô gánh.

Người mới bước chân vào đời thường tò mò và nhiệt tình với mọi thứ, Dịch Gia Di bây giờ đúng là như vậy.

Quen với chuyện xuyên không rồi, cô bắt đầu xoa tay hăm hở muốn làm nên chuyện lớn trong cuộc sống mới.

Bận tới hơn ba giờ chiều, chị Lư Uyển Nhân 44 tuổi, người kèm cô, kéo cô ra bên cửa sổ ăn trà chiều.

Trà bá tước chính hiệu, hơi đắng mà hậu ngọt; bánh tart trứng kiểu

Hong Kong, vỏ giòn nhân mềm, thơm ngọt; thêm một nắm hạt sen tươi mọng, cho vào miệng toàn vị thanh mát.

"Chẳng biết lại có chuyện gì ở đâu rồi, tổ Trọng án trong ngoài chạy tới chạy lui, trời nắng thế này, khổ ghê." Lư Uyển Nhân ngồi hóng máy lạnh, bóc hạt sen, nhìn qua cửa sổ thấy xe cảnh sát và người của tổ Trọng án tất tả dưới nắng to.

Hạnh phúc đều do so sánh mà ra.

Dịch Gia Di cũng quay đầu nhìn xuống. Những cảnh sát rảo bước gấp gáp để lại những cái bóng nặng nề, khiến không khí oi nồng càng thêm bức bối.

May quá, may mà cô là cảnh sát văn phòng, không phải ra đường, không phải đụng tới án mạng và kẻ xấu.

Cô được ngồi trong phòng máy lạnh, cách lớp kính mà thong thả uống trà.

Dịch Gia Di chống cằm lén nhìn Lư Uyển Nhân đang thổi trà nhấp từng ngụm, lòng đầy biết ơn.

May mà có chị Nhân kèm, không thì cô chẳng biết gì, sao thích nghi nhanh thế được.

Ngay lúc trong lòng cô cảnh sát nhỏ toàn là thiện ý thế giới dành cho mình, thì người ngồi đối diện, chính là người cô đang biết ơn, bỗng liếc xéo Dịch Gia Di một cái, lặng lẽ tính kế với cô đàn em đang tin tưởng mình.

Từ chỗ Lư Uyển Nhân ngồi, nghiêng đầu là thấy người ngoài hành lang.

Từ xa trông thấy Lâm Vượng Cửu, ông thần ôn của tổ Trọng án B, mặt nhăn như khỉ, sải bước hai bậc một chạy tới, chị đã biết chẳng có chuyện gì tốt.

Đảo mắt một vòng, liên hệ với cảnh xe cảnh sát ra ra vào vào lúc nãy, chị đã hiểu đại khái chuyện gì.

Chị điềm nhiên đứng dậy, để lại một câu: "Gia Di à, chị đi vệ sinh chút. Có ai tới nộp hồ sơ thì em cứ làm như chị dạy là được." Rồi đặt một tập hồ sơ bìa nhựa trước mặt Dịch Gia Di, quay người lẻn nhanh ra cửa sau.

Dịch Gia Di còn đang đầy đầu biết ơn cái này biết ơn cái kia thì Lâm Vượng Cửu đã xông vào. Thấy Dịch Gia Di mặt non lại lạ, ông cau mày hỏi: "Chị Nhân đâu?"

"Chị ấy đi vệ sinh rồi ạ. Chú tới nộp hồ sơ ạ? Đưa cháu là được." Dịch Gia Di vội lấy tờ báo úp lên cả bàn đồ ăn thức uống, ngoan ngoãn đáp.

Lâm Vượng Cửu nhìn mặt bàn cô, thấy tập hồ sơ tổng hợp vụ án đặt ngay trước mặt, tưởng chị Nhân đã dạy người mới việc này rồi, bèn nói:

"Cháu cầm hồ sơ đi theo chú."

"?" Gì vậy trời?

Dịch Gia Di ôm tập hồ sơ, rút một cây bút, chạy lon ton theo Lâm Vượng Cửu.

Hai người băng qua hành lang, lộc cộc xuống lầu. Lúc ấy cửa nhà vệ sinh mới mở. Chị Nhân phẩy phẩy cái mùi nhà vệ sinh không hề tồn tại trước mặt, nhàn nhã quay về văn phòng.

Trà trên bàn vẫn còn nóng, chị tự rót cho mình một tách.

Húp một ngụm, vừa đọc báo vừa nhâm nhi bánh trái, thỉnh thoảng còn gõ gõ lên mặt báo, khẽ mắng vài câu: "Điên à, lại viết bậy bạ."

……

Lúc theo Lâm Vượng Cửu đi vòng vòng xuống dưới, Dịch Gia Di vẫn nghĩ chỉ là đi nhận hồ sơ hay sắp xếp tài liệu thôi.

Cho tới khi Lâm Vượng Cửu đưa cô khẩu trang và mũ trùm đầu, dẫn cô vào một căn phòng khác hẳn mọi nơi.

Cảm nhận hơi lạnh máy lạnh xung quanh đột ngột hạ xuống, nhìn thấy những người mặc áo blouse trắng đeo khẩu trang, cô mới nhận ra có gì đó không ổn.

Chưa kịp hiểu hết tất cả những thứ này nghĩa là gì, người cô đã đứng giữa căn phòng trống trải lạnh lẽo.

Xung quanh nhiều dụng cụ y tế, dăm ba cảnh sát thường phục khoanh tay đứng rải rác.

Lâm Vượng Cửu bỏ Dịch Gia Di lại, tới đứng cạnh một chiếc "giường bệnh", thì thầm với vị trung sĩ dẫn đội.

Ánh mắt Dịch Gia Di lướt nhanh qua họ, rồi bất giác rơi xuống chiếc "giường bệnh" kia và những bác sĩ đang vây quanh giường "làm phẫu thuật"...

Một tia chớp bổ thẳng vào não. Dịch Gia Di cuối cùng cũng hiểu ra đây là đâu, và kia đương nhiên chẳng phải giường bệnh gì cả.

Không kịp che mắt, cái xác trần truồng phơi ra lồ lộ đã in vào võng mạc.

Cô cảnh sát nhỏ không chút phòng bị, tay chân lạnh toát trong tích tắc, mặt tái nhợt, choáng váng ù tai vì sợ hãi.

Cơ thể còn chưa kịp phản ứng, bên tai bỗng vang lên một âm thanh khác, hình ảnh hiện ra trước mắt lập tức phủ lên căn phòng giải phẫu này.

Khoảnh khắc ấy, Dịch Gia Di đứng chết trân, hồn phách như bị

chuyển sang một thế giới khác —

Cô nghe thấy tiếng gào thảm thiết của người chết đang bị giải phẫu, nhìn rõ mặt hung thủ, chứng kiến toàn bộ quá trình gây án.

---

[1] Căn hộ trong các khu nhà ở công cộng do chính quyền Hong Kong xây cho người thu nhập thấp thuê giá rẻ.

[2] Criminal Investigation Department: khối điều tra hình sự của cảnh sát Hong Kong. Cảnh sát CID mặc thường phục.

Chương 2: Tôi đã thấy hung thủ

Hong Kong là thành phố mà giờ ngủ, giờ dậy đều muộn hơn phương Bắc vài tiếng. Như thế vừa tránh được cái nóng ban ngày, vừa kéo dài được những giờ náo nhiệt về đêm.

Buổi sáng, khi mặt trời đã lên cao, thành phố cũng chỉ vừa mới thức giấc.

Con hẻm sau tòa Đại Vũ Hàng trên phố Bích vắng tanh, chỉ thi thoảng có xe tải lớn chạy qua con đường đằng xa.

Trên bản đồ, khu ô vuông nhỏ này nhà nát chen chúc, chất chồng toàn rác và đồ đồng nát.

Vài căn nhà hoang trong hẻm bị một ông lão bán giấy vụn trưng dụng làm kho ve chai. Tường đổ, ván gỗ, tôn sắt chồng chất lên nhau như một cái hang khổng lồ nấp giữa lòng thành phố.

Cả một bãi sắt vụn như thế mà vẫn có người sợ bị trộm, cố quấn thêm một lớp dây thép làm hàng rào.

Vào con hẻm hẹp nát mà ánh nắng không chiếu thẳng xuống được, một người phụ nữ trung niên bất chợt đi tới. Bà đi tắt qua hẻm, rẽ qua dãy lán kho ve chai, rồi chạm mặt một gã say rượu.

Bước chân vốn thong dong của bà lập tức ngay ngắn hẳn, mắt thỉnh thoảng cảnh giác liếc gã, tới lúc đối mặt thì rảo bước đi vòng.

Gã say vốn không để ý tới bà, nhưng bộ dạng dè chừng căng thẳng quá mức của bà khiến gã ngoái nhìn. Đánh giá một lượt, gã bị vẻ ghê tởm của bà chọc giận, chìa tay chặn bà lại.

"Tránh tao à?" Gã sán lại gần, giơ tay lên ngửi ngửi người mình,

"Hôi lắm hả?"

Người phụ nữ sợ quá muốn chạy, gã lại lảo đảo chắn đường: "Mày thơm lắm chắc?"

Nhìn bà từ đầu tới chân, gã hung tợn quát: "Có tiền không?"

"Không có, không có..." Người phụ nữ hoảng sợ đưa tay đẩy gã.

Gã đàn ông nổi khùng, móc trong túi ra một con dao, huơ huơ hai cái rồi giằng co với bà.

Lúc vung dao về phía bà, mặt gã vẫn là vẻ say khướt lờ đờ.

Gã vung tay loạn xạ, chỉ để dọa người. Kể cả lúc dồn bà vào góc tường, động tác vung dao của gã vẫn không giống thật sự muốn giết người.

Lúc một nhát dao đâm vào bụng bà, gã vẫn đang lải nhải mấy câu bậy bạ. Cho tới khi rút dao ra kéo theo máu, người phụ nữ gào lên đau đớn rồi ngã xuống, gã nhìn con dao trong tay như vẫn chưa kịp hiểu: con mụ này vừa nãy còn né được dao, sao lần này lại không né?

Gã say cúi nhìn người phụ nữ hồi lâu mới bỗng nhiên tỉnh rượu.

Gã sợ tới luống cuống tay chân, quệt dao loạn xạ lên quần áo bà để lau máu. Nhưng đối diện với người phụ nữ đã không còn sinh khí, gã lại sợ hãi né trái né phải không dám nhìn, hoảng loạn rạch nát mặt bà.

Rồi gã lại tiếp tục lau máu vào quần áo bà. Đằng xa, chẳng biết mèo hay chuột hất đổ một lon nước, tiếng động làm gã giật mình. Gã say như bừng tỉnh khỏi cơn mơ, bật dậy, quay người bỏ chạy.

Trong lúc hoảng loạn, tay gã va phải thứ gì đó, con dao văng đi.

Gã dường như hoàn toàn không nhận ra, vẫn lảo đảo chạy trốn.

Ra khỏi hẻm rồi, gã mới chậm chạp nhận ra mình vừa làm gì, gục bên chân tường nôn thốc nôn tháo.

……

Dịch Gia Di hoàn toàn không biết mình đã làm xong việc kiểu gì. Khi định thần lại, cô thấy cuốn sổ đã ghi những dòng chữ xiêu vẹo:

Báo cáo pháp y về vết thương chí mạng và các vết thương khác, nhận và vào sổ ngày hôm sauBáo cáo phân tích hung khí, nhận và vào sổ ngày hôm sauBáo cáo phân tích hiện trường của phòng Giám định Khoa học, nhận và vào sổ sau 3 ngày……Tổng hợp tiến độ theo tuần và vào sổ, nộp hồ sơ lần đầu……Sau khi phá án, bổ sung dần tài liệu và báo cáo, vào sổ và gộp vào hồ sơ……

Cô ngây người nhìn những dòng ghi chép, tay siết chặt cây bút, lúc này mới thấy các khớp ngón tay cứng đờ tê dại.

Lâm Vượng Cửu đứng cách đó không xa, thỉnh thoảng lại liếc Dịch Gia Di. Ông đã chuẩn bị sẵn, chỉ cần cô có dáng muốn nôn là đẩy cô ra ngoài.

Đưa cô cái thùng nào, trong đầu ông cũng tính rõ ràng rồi.

Không ngờ con bé trông vừa ngoan vừa ngố mà lại nghiến răng ghi chép đầy đủ, chẳng gây phiền gì cho ông.

Tâm lý vững phết.

Khi bác sĩ pháp y giải phẫu xong, Dịch Gia Di vẫn áp lưng vào bức tường cạnh cửa, dốc hết sức giữ khoảng cách xa nhất với cái xác.

Cô cúi đầu chỉ nhìn cuốn sổ của mình, mắt tuyệt đối không nhìn lung tung, chỉ nghe họ nói chuyện, không nghĩ vẩn vơ tự dọa mình.

Mọi người vừa có ý định đi, cô lập tức là người đầu tiên mở cửa trốn ra.

Ra khỏi khu vực lạnh nhất, cô mới dám hít thở sâu.

Lưng bỗng bị vỗ một cái. Người cô cứng đờ, đứng im không nhúc

nhích.

Người vỗ cô là một cảnh sát thường phục trẻ, chừng hơn hai mươi tuổi, tên Lưu Gia Minh. Khuôn mặt anh ta không mấy chỉn chu, mắt dài, mũi cao, môi mỏng, không đẹp trai lắm, nhưng cười lên lại có nét phong lưu.

Anh ta nghiêng đầu cười, nhìn Dịch Gia Di, nói thật to:

"Lát nữa nhớ thu hồ sơ theo đúng ngày nha, kẻo có người làm mất giấy tờ quan trọng rồi lại đổ thừa tổ Trọng án B tụi anh lấy lung tung để lung tung."

Nói rồi đưa mắt liếc bác sĩ pháp y một cái.

"Bớt xỏ xiên đi." Lâm Vượng Cửu vỗ vai Lưu Gia Minh, quay sang nói thêm: "Mà mất thì mất thôi, làm lại cái báo cáo chứ gì, chuyện nhỏ như con thỏ."

Ngoài miệng bảo "chuyện nhỏ" như đang giảng hòa, nhưng trong lời ngoài ý đã chốt luôn là bên pháp y làm mất hồ sơ, chẳng liên quan gì tới tổ Trọng án.

Bác sĩ pháp y đi theo ra mặt lạnh tanh, cậu pháp y trẻ lại càng đầy vẻ phẫn nộ. Nhưng ánh mắt họ lướt qua vị trung sĩ tổ Trọng án đi sau cùng, rốt cuộc vẫn im bặt, làm ra vẻ nhẫn nhục chịu đựng.

"Căn cứ tình trạng co cứng tử thi, thời gian tử vong khoảng 6 tiếng, suy ra nạn nhân chết vào khoảng tám, chín giờ sáng."

"Vết thương chí mạng ở bụng."

"Căn cứ tình trạng chảy máu và dấu vết vết thương, nạn nhân không giãy giụa khi mặt bị tấn công. Mặt bị rạch sau khi chết."

"Hung khí là vật sắc nhọn, suy đoán là một con dao găm cỡ nhỏ, dài chừng một bàn tay."

"Trong vết thương còn sót lại chất khác, phòng Giám định đã lấy đi xét nghiệm..."

Bác sĩ pháp y trình bày từng mục, vị trung sĩ tổ Trọng án đi phía sau chỉ thỉnh thoảng gật đầu.

"Trung sĩ Phương, báo cáo pháp y đầy đủ tôi sẽ làm xong sớm nhất có thể, gửi cho —" Bác sĩ pháp y ngẩng lên nhìn về phía Dịch Gia Di.

Lâm Vượng Cửu hiểu ý, lập tức vỗ vỗ cô cảnh sát nhỏ đang thất thần: "Tên gì?"

"Dịch Gia Di." Cô cảnh sát nhỏ lúc này mới hoàn hồn, thấy mọi người đều nhìn mình, lại nói thêm: "Dịch trong Kinh Dịch, Gia trong 'nghi gia nghi thất', Di là chữ Di có bộ tâm."

"Ừm, tôi sẽ gửi cho Dịch Gia Di, đến lúc đó cô ấy sẽ in ra đưa tận tay anh ở tổ Trọng án B." Nói tới đây, bác sĩ pháp y rốt cuộc vẫn không nuốt trôi cục tức, nói thêm:

"Đợi phá án xong, Dịch Gia Di sẽ thu lại từ tổ Trọng án toàn bộ giấy tờ các bộ phận đã cung cấp, lưu trữ một chỗ."

Phương Trấn Nhạc nãy giờ vẫn mải nghĩ chuyện khác, nghe câu bổ sung thừa thãi ấy mới quay đầu liếc ông ta một cái.

Người đàn ông mày kiếm mắt sáng, sống mũi như tạc, dù mặt lạnh nhạt uể oải vẫn cứ uy phong lẫm liệt.

Lúc lặng im nhìn người khác, cả người anh toát ra sát khí.

Cổ họng bác sĩ pháp y nghẹn lại, có tức cũng không xả ra được, ngượng ngùng gật đầu rồi quay đi làm việc.

Lưu Gia Minh nhướng mày về phía bóng lưng bác sĩ pháp y, rồi mới sán tới cạnh Phương Trấn Nhạc: "Anh Nhạc, người phát hiện cái xác là một ông lão lãng tai sống trong bãi rác, đầu óc không được

nhanh nhạy lắm. Hôm qua ông ấy nhặt rác tới khuya, trưa dậy thấy người phụ nữ nằm bên đường còn tưởng say rượu ngã ra đó nên kệ.

"Ăn cơm xong nhặt nhạnh được ít đồ quay về lại thấy, lúc đó mới báo cảnh sát.

"Tiền bạc giấy tờ trên người nạn nhân vẫn còn nguyên, rạch mặt chắc không phải để cản mình nhận dạng nạn nhân, rất có thể là để trút hận.

"Phần nhiều là người quen có thù gây án."

"Hỏi hàng xóm quanh đó chưa?" Phương Trấn Nhạc không đáp lại suy luận của Lưu Gia Minh, chỉ hỏi theo trình tự xem các bước thông thường đã làm xong chưa.

Tối qua anh viết báo cáo tới khuya, sáng nay vừa ngồi xuống văn phòng đã bị điều đi giúp một tổ chuyên án, phân tích từ bên ngoài những thông tin không thuộc diện tuyệt mật để góp thêm một góc nhìn.

Chiều vội về định gục xuống bàn chợp mắt bù thì lại có án mới.

Anh vừa buồn ngủ vừa mệt, nốc một cốc cà phê to vẫn thấy bực bội, nhìn ai cũng ngứa mắt. Gương mặt vốn đã cứng cỏi, nay trông càng dữ dằn.

Người vây quanh anh ai nấy dè dặt, không dám chọc vào lúc anh đang cáu.

"Hỏi rồi, đều nói không thấy kẻ nào khả nghi.

"Tụi em không tìm thấy hung khí ở hiện trường, sơ bộ đoán là hung thủ mang đi rồi." Giọng Lưu Gia Minh chẳng giống đang bàn án, cứ như đang tán gẫu.

Họ gặp đủ loại vụ án rồi, lúc nào cũng căng dây thần kinh thì đã

mệt chết từ lâu.

Lâm Vượng Cửu bổ sung: "Nạn nhân tên Trương Phượng Vân, 39 tuổi, thợ may. Theo cuống vé trên người, bà ấy đi chuyến xe buýt sớm từ Nguyên Lãng tới. Đã liên lạc với chồng bà ấy rồi, tôi đi xem ông ta tới chưa."

Vừa đi ông vừa than: "Haizz, người chết ngoài đường, khám xét cũng khó, điều tra cũng khó, hung khí còn chẳng tìm thấy, khéo lại thành trận đánh dài hơi đây."

Ông vừa đi vừa xoa cổ đấm vai, như thể đã chịu khổ ghê lắm.

Tới chỗ cầu thang chia tay nhau, Lưu Gia Minh bỗng quay lại, cười nói với Dịch Gia Di:

"Lính mới, anh là Lưu Gia Minh, tổ Trọng án B. Lát em mang hồ sơ thì cứ tìm anh. Hôm nào tan làm rảnh, anh mời em ăn cua xào cay nhé, gần đây có một quán —"

Phương Trấn Nhạc đi phía trước quay đầu lườm. Lưu Gia Minh vội xua tay, nháy mắt với Dịch Gia Di rồi chạy theo trung sĩ Phương về làm việc.

Dịch Gia Di đứng ở chiếu nghỉ cầu thang, nhìn theo bóng lưng Phương Trấn Nhạc, chậm chạp nghĩ ra:

À, anh cảnh sát bắp tay bị muỗi bắt nạt hóa ra là trung sĩ tổ Trọng án.

Dữ thật, chẳng giống cảnh sát, giống phán quan mặt sắt thì đúng hơn.

Dán thêm hai ngạnh râu, cầm cây bút lông lớn là ngồi công đường xử án được rồi.

Cô hơi buồn cười, nhưng suy nghĩ vừa chuyển, lại sực nhớ tới

những hình ảnh như chiếu phim vừa thấy trong phòng giải phẫu, và cái xác bị mổ ra rồi khâu lại.

Cắn môi, ôm chặt tập hồ sơ, nắm cây bút máy, cô chậm chạp leo cầu thang.

Nữ chính trong cảnh án mạng cô thấy rõ ràng là người chết đang nằm trên tấm phản lạnh lẽo. Nếu đó là thật, gã đàn ông vung con dao nhỏ... chính là hung thủ thật sao?

Về văn phòng, báo cáo xong việc vừa rồi với chị Nhân, cô nghĩ ngợi lung tung, lơ mơ cho qua hai tiếng còn lại.

Lúc tan làm, cô thò đầu thò cổ nhìn vào văn phòng tổ Trọng án B, chỉ thấy bóng người qua lại.

Lâm Vượng Cửu ra ngoài hút thuốc, thấy Dịch Gia Di thì giơ tay gọi, lại quên mất tên cô: "Dịch gì nhỉ?"

"Dịch Gia Di." Cô cảnh sát nhỏ đành trả lời lần nữa.

Người nhỏ bé là vậy đó, chẳng dễ được ai nhớ tên.

"Tan làm không đi hẹn hò à?" Lâm Vượng Cửu nhìn cô từ đầu tới chân.

Cô bé thay đồng phục ra vẫn ăn mặc giản dị, xách túi đựng hộp cơm, búi tóc đổi thành đuôi ngựa, trông như nữ sinh tan học về nhà, nhìn là biết không phải đi hẹn hò.

"Cháu về nhà ăn cơm ạ." Dịch Gia Di cong cong mắt, làm như hỏi bâng quơ: "Chú Cửu, tìm thấy hung khí chưa ạ?"

Lâm Vượng Cửu rít một hơi thuốc, nhấm nháp tiếng "chú Cửu" ngọt ngào của cô bé. Ông cũng sắp về hưu rồi, chẳng biết có tốt số lành lặn về nhà hưởng niềm vui con cháu không.

Ông lắc đầu, thong thả đáp:

"Trung sĩ bảo tụi chú mở rộng phạm vi tìm thêm lần nữa, sắp đi rồi đây."

"Dạ."

"Kiểu gì cũng phải lôi thôi vài tháng, tăng ca thì được gì chứ, chẳng bằng về nhà húp canh rồi đi ngủ." Lâm Vượng Cửu than một câu, thấy con bé đang mở to đôi mắt sáng long lanh nhìn mình, lải nhải mãi thật mất hình tượng, bèn thẳng lưng, nghiêm giọng dặn:

"Trên đường về nhớ đi đường lớn, đừng chui vào hẻm nhỏ, biết chưa?"

"Yes, sir."

...

Ở bãi đỗ xe, Dịch Gia Di đang lề mề thì gặp tổ Trọng án B sải bước tới.

Phương Trấn Nhạc dẫn đội, lái xe cảnh sát ra hiện trường.

Anh đã rũ sạch vẻ uể oải buổi sáng và sự sốt ruột buổi chiều. Lúc này mặt anh nghiêm lại, đôi mắt như chứa ánh sáng lạnh, lên xe nhanh gọn, dáng người tiêu sái vô cùng.

Chỉ có động tác nhỏ gãi gãi chỗ ngứa trên cánh tay làm xẹp bớt chút uy phong.

Xe cảnh sát rú còi lao đi, Dịch Gia Di bị phun cho một bụng khói xe.

Cô phẩy phẩy tay, dắt xe đạp ra khỏi bãi, nhưng cứ không nỡ đạp. Chiếc xe nát vẫn là chiếc xe nát, đâu có hiện nguyên hình thành nàng tiên mà cô phải lưu luyến.

Cô chỉ là không cam lòng.

Đi thêm hơn trăm mét, Dịch Gia Di hít mạnh một hơi, cuối cùng

quyết định đầu hàng trí tò mò.

Cô quay lại đồn gọi điện cho anh trai bảo tăng ca về muộn, lục ra nửa chai xịt muỗi trong ngăn bàn, nhét vào túi.

Rồi ngẩng đầu, dứt khoát chạy xuống lầu, đạp xe thẳng tới hiện trường án mạng ở con hẻm sau phố Bích.

Trong hình ảnh vụ án đang diễn ra, cô đã thấy lúc hung thủ va vào cầu thang sắt ở góc phố, hung khí tuột khỏi tay, rơi vào góc một đống đồ đồng nát cách đó mấy bước...

Cô chỉ đi xem thử thôi...

Xem chỗ đó có thật sự có hung khí không, xem cái "bộ phim" cô bỗng dưng thấy lúc hồn vía lên mây kia có phải ảo giác không.

Chương 3: Con dao gọt trái cây gỉ sét

Chỗ cái xác nằm có mấy xấp báo, chắc là giấy vụn ông lão lãng tai nhặt được mà chưa kịp bán.

Xấp thấm máu đã bị đồng nghiệp phòng Giám định Khoa học mang đi khi thu thập chứng cứ, phần còn lại đều không dính máu. Phương Trấn Nhạc liếc qua đã thấy một tờ tuần san Minh Báo tháng trước.

Trang báo đăng lại những bức ảnh chủ đề kết hôn, đám cưới trong 75 số kể từ số đầu tiên, rồi chỉ ra rằng 21 cặp trong đó đã ly hôn. Kết luận: tỉ lệ ly hôn ở Hong Kong đang lặng lẽ tăng vọt.

Phần lớn các vụ giết người, hung thủ là người thân, trong đó vợ hoặc chồng chiếm tỉ lệ cao nhất.

Thu lại ánh mắt, Phương Trấn Nhạc chậm rãi đi lại trong hiện trường, mắt quét qua từng chỗ từng góc, hai hàng lông mày càng lúc càng nhíu chặt.

Buổi chiều họ đã lấy lời khai của chồng nạn nhân, cũng xác nhận được chứng cứ ngoại phạm của ông ta.

Các trinh sát đã đi tìm hiểu các mối quan hệ xã hội khác của nạn nhân, nhưng từ địa điểm, thời gian, cách thức tử vong, Phương Trấn Nhạc thật ra đã suy ra hung thủ nhiều khả năng không phải người quen.

Không phải người quen gây án, trên người nạn nhân không mất tiền bạc hay đồ đạc gì, không có nhân chứng, thông tin pháp y đưa ra cũng chẳng có gì đặc biệt. Chiều nay phía giám định chỉ cho ra được

nhóm máu và kết luận "chất còn sót lại ở vết thương là gỉ sắt".

Vụ nữ tiếp viên hàng không bị giết rồi hòa tan xác năm 89, giết vì tình, người quen gây án, xác được tìm thấy ngay trong căn nhà đinh[1] hung thủ ở. Sự thật gần tới vậy mà từ lúc bắt tới lúc xét xử vẫn mất hơn một năm.

Còn vụ án trước mắt chẳng có chút manh mối nào. Không tìm được hung khí, không chạm được tới vạt áo hung thủ... e rằng cuối cùng nó sẽ lẫn vào vô số vụ án treo trong thành phố, bị bụi phủ kín.

Phương Trấn Nhạc ngẩng nhìn những căn nhà nát ven hẻm, quay sang nói với Lưu Gia Minh:

"Những ô cửa sổ nào nhìn thấy con hẻm này, đi hỏi từng nhà. Bất kể có người ở hay không, tất cả những ai có thể xuất hiện bên cửa sổ, hỏi đi hỏi lại, hỏi không ngừng."

"Biết rồi, anh Nhạc." Lưu Gia Minh quay người đi luôn.

Phương Trấn Nhạc gọi giật lại, rút từ túi ra hai trăm đô la Hong Kong đưa cho anh ta: "Mua mấy bao thuốc, kẹo với hạt dưa các thứ, đi nói chuyện mềm mỏng, kiên nhẫn với hết hàng xóm."

"Yes, sir." Lưu Gia Minh cười nhận tiền, khom người chui ra khỏi dây phong tỏa.

...

Phương Trấn Nhạc đi qua đi lại trong con hẻm xảy ra án mạng, không ngừng suy luận và tìm những chi tiết bị bỏ sót. Anh vừa giám sát anh em trong tổ khám xét lại, vừa lục trong đầu xem có thông tin nào bị bỏ lỡ.

Cổ và cánh tay ngứa ngáy kinh khủng, chốc chốc lại phá ngang mạch suy nghĩ. Chạy ngược chạy xuôi cả ngày, rốt cuộc anh lại quên chống muỗi.

"Chú Cửu." Phương Trấn Nhạc bực bội vuốt mái tóc ngắn, "Đi tra xem khu này ai thầu vệ sinh, hỏi xem tối qua và sáng nay có phát hiện gì lạ không."

"Anh Nhạc, chiều nay tôi tra rồi, con hẻm này không ai dọn. Ông lão lãng tai chiếm chỗ này để đồ, ai vào quét dọn là ông ấy tưởng người ta muốn cướp đồ, cầm chổi đuổi, giờ người quanh đây chẳng ai đi lối này nữa."

Lâm Vượng Cửu gọi Phương Trấn Nhạc là "anh", Phương Trấn Nhạc gọi ông là "chú", ai gọi theo kiểu người nấy, chẳng ai phiền ai.

"Khám xét xong thì đưa ông lão nhặt ve chai về, thẩm vấn lại một lần." Phương Trấn Nhạc bất lực nói. Tình hình thế này thì chỉ còn cách vắt kiệt những người chạm tới được, ép cho ra nước mới thôi.

……

Dịch Gia Di khóa xe đạp ở một bên, lấy cớ mang đồ cần thiết cho việc điều tra tới cho cảnh sát Phương, chào hỏi mấy anh cảnh sát tuần tra đang phong tỏa hiện trường rồi lọt vào khu phong tỏa êm xuôi.

Trong hẻm chất đầy đồ linh tinh: chiếc xe đạp què quặt đổ nghiêng bên đường, cái ghế đẩu chỉ còn 3 chân, phân khô của loài vật nào đó…

Ngẩng đầu lên, cô thấy song sắt chìa ra từ cửa sổ nhà người ta, bên trong chất đầy đồ đạc, bịt kín mít cả khung cửa.

Nhìn xa hơn, tận cuối hẻm là cái lán của ông lão nhặt ve chai, và chiếc cầu thang sắt chìa ra ở chỗ rẽ…

Dịch Gia Di cố đè nén cảm xúc đang sôi sục, nhưng lúc thở ra vẫn thấy hơi phả ra từ mũi nóng hầm hập.

Mọi thứ trong hẻm giống y hệt cảnh án mạng cô đã thấy, như thể cô thật sự từng tới đây.

Khó nhọc nuốt nước bọt, lúc Phương Trấn Nhạc nhìn thấy mình, cô chạy nhanh tới, gượng nở một nụ cười. Lúc móc chai xịt muỗi trong túi ra, cô lôi luôn cả lớp lót túi ra ngoài, lại cuống quýt nhét vào, vất vả lắm mới đưa được chai xịt muỗi tới trước mặt anh, mặt ngượng đỏ như sắp nhỏ máu.

Hành động của cô rõ ràng nằm ngoài dự liệu của Phương Trấn Nhạc. Viên cảnh sát hình sự oai vệ đã giao hết thời gian đời mình cho công việc ấy có lẽ cũng bị cử chỉ dịu dàng ngọt ngào này đập cho hơi ngơ ngác.

Anh nhận chai xịt muỗi, nhìn Dịch Gia Di mấy giây mới khẽ nói một tiếng "Cảm ơn".

"Đây là việc bộ phận hỗ trợ hành chính tụi em nên làm ạ." Trên đường tới, Dịch Gia Di đã tìm sẵn lý do cho mình. Lặp lại rành rọt từng chữ câu khách sáo đã tập trước trong đầu xong, mắt cô cứ như vô tình như cố ý liếc về một đống đồ đồng nát ở góc hẻm.

Phương Trấn Nhạc còn tưởng cô xấu hổ, ngại nhìn thẳng mình. Anh xịt xịt xoa xoa lên tay, lên cổ, rồi đưa trả chai cho Dịch Gia Di.

Cô cảnh sát nhỏ nhận lại chai xịt muỗi nhưng cứ lần chần không muốn đi.

"Về nhà sớm đi, đừng lượn lờ ở đây." Phương Trấn Nhạc lên tiếng đuổi. Chỗ xúi quẩy thế này, con gái con đứa tới góp vui làm gì.

"Dạ." Dịch Gia Di đáp ngay ngắn một tiếng, cụp mắt nhìn mũi giày. Tập lại lần cuối trong đầu lời thoại đã chuẩn bị, cô mới ngẩng lên nhìn về cuối hẻm, rồi diễn một màn kinh ngạc vừa nghiêm túc vừa vụng về hết sức: "Ơ?"

Nghe chính tiếng "Ơ" của mình, Dịch Gia Di suýt lại đỏ mặt. E là cô không phải diễn viên giỏi, giọng hơi cao, hơi cố ý, xấu hổ chết đi

được.

Nhưng Phương Trấn Nhạc đã bị cô thu hút, cô đành đâm lao phải theo lao, theo đúng kịch bản đã nghĩ sẵn mà cắn răng diễn tiếp.

"Cái gì lóe sáng kia vậy?" Cô chỉ vào góc cuối hẻm chất đầy bìa giấy, ván gỗ lộn xộn.

Giọng hơi cứng, ngượng tới mức ngón chân bấu xuống đất.

Trước khi mấy ngón chân kịp bấu xong cả một tòa lâu đài Disney, Dịch Gia Di vội tránh ánh mắt Phương Trấn Nhạc, bước vào trong hẻm.

Nhỡ chẳng có gì thì bảo mình nhìn nhầm.

Chuyện nhỏ thôi, đừng căng thẳng, hít sâu, hít sâu… Cô tụng kinh trong đầu tự trấn an, mắt nhìn chằm chằm phía trước, đầy vẻ tò mò mà sán lại.

Phương Trấn Nhạc nhíu mày nhìn theo hướng cô chỉ, chỉ thấy đồ đồng nát, ngoài ra chẳng có gì.

Lúc trước Lâm Vượng Cửu và mọi người đã khám xét chỗ đó một lượt, đồ đạc đều đã dọn ra xếp lại, không thể nào còn sót.

Nhưng thấy Dịch Gia Di sốt sắng thật lòng tới mức đi cùng tay cùng chân, anh vẫn sải bước vượt qua cô, tới gần trước.

Chẳng có gì cả.

Dọn từng món ra, ngoài bụi đất, mùn gỗ và một mùi hôi mục ngột ngạt không tả nổi, chỉ có một cái rãnh nước tàn tạ nơi dân cư ngày xưa đổ nước bẩn.

Anh ngồi xổm tại chỗ, quay đầu ngước nhìn Dịch Gia Di: "Cô thấy gì?"

Ngón tay Dịch Gia Di lạnh ngắt.

Không đúng, rõ ràng cô đã "thấy" con dao nhỏ rơi ở đây mà.

Vì chắc chắn vị trí, cô không cam lòng, ngồi xổm cạnh anh nhìn trái nhìn phải vẫn không chịu thôi, thậm chí thò tay vào rãnh nước mò trong mò ngoài.

Ngay lúc Phương Trấn Nhạc định vỗ vai cô, bảo cô về nhà ăn cơm, Dịch Gia Di bỗng mò ra một vật, hai ngón tay kẹp lấy, giơ cao lên.

Giây sau, cô ngẩng đầu, trợn tròn mắt nhìn anh, tay cầm con dao nhỏ giơ ra xa hết mức như đang cầm quả bom, mặt đầy kinh hoàng.

Hơi thở Phương Trấn Nhạc khựng lại, mắt lập tức sáng lên, quay đầu hét lớn: "Chú Cửu!"

Lâm Vượng Cửu đang ngồi xổm giữa đống báo khám xét, nghe tiếng gọi thì ngơ ngác quay đầu. Nhìn rõ Dịch Gia Di đang giơ thứ gì như gói thuốc nổ, cùng cái "gói thuốc nổ" trong tay cô, ông bật dậy, móc từ túi ra túi đựng tang vật, lao tới đỡ ngay dưới tay cô, cẩn thận cho con dao vào túi.

Trong chốc lát, cả tổ B đều dừng tay, từ bốn phía ùa tới.

Con dao nhỏ còn dính vết máu, nhìn độ tươi thì rõ ràng là máu mới.

Tìm thấy rồi à? Tìm thấy rồi à? Tìm thấy thật rồi à?

Tìm thấy hung khí nghĩa là có thể tìm thấy dấu vân tay. Cho dù không tính vân tay, cứ lần theo con dao này mà lần ra, khả năng phá án cũng đã tăng gấp đôi.

Ánh hoàng hôn xua tan mây mù trên mặt các thành viên tổ B. Những người đàn ông vừa nãy còn hì hục khám xét như con bò già sắp gục, giờ lập tức hồi xuân, ai nấy tinh thần phấn chấn hẳn.

"Oa! Tụi tôi lục tới mức sắp đào sâu ba thước đất mà chẳng thấy.

Cô vừa tới đã phát hiện ra?" Một cậu trinh sát trẻ nhìn con dao trong túi tang vật một lúc, lại nhìn Dịch Gia Di vẫn ngồi xổm ngây ra dưới đất, tấm tắc lấy làm lạ.

"Phúc tinh phá án đây mà, ái chà, viết được báo cáo tiến độ rồi." Lâm Vượng Cửu cười ha hả.

Án mạng xảy ra mà chẳng có chút manh mối nào thì khó coi lắm. Giờ cuối cùng cũng có đột phá, báo cáo viết ra ra dáng ra hình, nói gì cũng dễ.

"Mang về gửi phòng Giám định." Ra lệnh cho Lâm Vượng Cửu xong, Phương Trấn Nhạc nhìn cô bé đang ngồi xổm dưới đất, nhất thời không nhớ ra tên cô, lúc chìa tay ra kéo cô thì tiện hỏi luôn: "Cô tên gì ấy nhỉ?"

Cô cảnh sát nhỏ vẫn ngây ra nhìn ngón tay mình, cánh tay giơ thẳng đơ, như sợ hai ngón tay đã chạm vào hung khí lại gần người mình.

Nghe câu hỏi của Phương Trấn Nhạc, cô ngẩng lên đáp một câu "Dịch Gia Di", rồi chậm chạp đặt tay mình vào bàn tay to lớn anh đưa tới.

Nương theo lực của anh đứng dậy, lúc ấy cô mới thấy hai chân mềm nhũn.

Bàn tay người đàn ông chắc khỏe và ấm áp. Cô như một con Bạch Cốt Tinh, hút từ người anh chút hơi ấm và sức lực, đầu óc dần tỉnh táo lại.

Mấy chữ mờ mờ ảo ảo dần rõ ràng, chiếm trọn cả đầu óc:

Tất cả đều là thật!

Những hình ảnh án mạng hiện lên trong đầu cô sau khi nhìn thấy cái xác ở phòng giải phẫu pháp y, tất cả đều là thật!

Phương Trấn Nhạc nhẩm đi nhẩm lại ba chữ "Dịch Gia Di", dần nhớ được tên cô, rồi quay sang bảo một người trong tổ: "Đưa Dịch Gia Di ra kia rửa tay, uống chút nước nóng cho đỡ sợ."

"Yes, sir." Anh ta đáp, bước tới dịu giọng dỗ Dịch Gia Di đi theo mình.

"Thu đội." Phương Trấn Nhạc đi thêm một vòng trong hẻm, cuối cùng ra lệnh.

Nghe câu đó, ai phải tăng ca khám xét cũng đều thở phào.

Dịch Gia Di rửa tay xong, ôm cái cốc giấy đựng nước ấm, cúi đầu nhấp từng ngụm nhỏ. Trong bóng chiều tà, dáng người cô trông mảnh khảnh đáng thương lạ thường.

Người của tổ B, cả mấy anh cảnh sát tuần tra tăng ca canh dây phong tỏa, hễ thấy cô là cười.

Cô cảnh sát nhỏ mới vào đồn làm văn phòng, tên Dịch Gia Di, đã tìm ra hung khí. Mọi người cuối cùng cũng được tan ca, đúng là phúc tinh tới cửa.

Từ hôm đó trở đi, có lẽ mọi người sẽ không dễ quên cái tên "Dịch Gia Di" nữa.

---

[1] Nhà đinh ("small house"): nhà riêng tối đa ba tầng ở vùng Tân Giới, xây theo chính sách cho phép nam giới thuộc các dòng họ bản địa mỗi người được xây một căn.

Chương 4: Em thấy hắn cười gian

Các trinh sát nương theo ánh chiều tà, đi qua hiện trường án mạng, tụ lại bên xe cảnh sát. Ai nấy cười cười nói nói, chẳng còn chút không khí nặng nề lúc trước.

Lưu Gia Minh kẹp chỗ thuốc lá với đồ ăn vặt chưa kịp dùng tới, cũng được giải phóng sớm.

Anh ta vừa đưa một hạt dưa lên miệng định cắn thì Phương Trấn Nhạc lườm cho một cái: "Án còn chưa phá, ra ngoài thì giữ ý chút."

Ai biết trong đám người đứng xem quanh đây có nhà báo nào không, có khi họ chụp bừa hai tấm ảnh, giật cái tít Cắn hạt dưa ngay hiện trường án mạng, thái độ phá án của cảnh sát đáng lo ngại là bôi nhọ cả đám một trận ra trò.

Bị Phương Trấn Nhạc lườm, Lưu Gia Minh giật thót, hạt dưa mắc ngang cổ, ho mãi mới khạc ra được. Anh ta đỏ bừng mặt, cố làm ra vẻ nghiêm chỉnh, lén liếc đám người hóng chuyện đang dáo dác ở đầu hẻm, rồi lặng lẽ nhét hết hạt dưa với thuốc lá vào túi, căng phồng cả túi áo.

Bên đường đầu hẻm, Dịch Gia Di dựa vào xe cảnh sát, chờ nhóm Phương Trấn Nhạc thu dọn hiện trường xong rồi cùng về đồn. Là người tìm ra hung khí, cô cũng phải lấy lời khai.

Cốc nước trong tay đã cạn. Cô bóp bẹp rồi lại nắn tròn, tới khi nó méo mó chẳng ra hình thù gì mới cầm đi về phía thùng rác.

Khóe mắt bỗng lướt thấy một gã gầy rụt cổ khom lưng đứng ở đầu đường, thò đầu ngó nghiêng vào trong hẻm.

Dáng người ấy quen mắt lạ lùng. Dịch Gia Di dừng chân, nhìn kỹ.

Đúng lúc đó gã đàn ông hít sâu một hơi, vừa cố duỗi vai cho trông tự nhiên hơn, vừa quan sát những người qua đường đứng xem xung quanh, bắt chước tư thế và vẻ mặt của họ.

Mặt trời cuối cùng cũng run lên một cái, nhảy xuống dưới đường chân trời. Ánh đèn neon bốn phía hết bị nắng đè, rực lên đủ sắc màu.

Một chiếc xe tải lớn bấm còi hai tiếng chạy qua, tiếng to át cả tiếng máy của chiếc tàu điện leng keng đang lắc lư chạy tới.

Bên tai Dịch Gia Di lại bỗng trở nên tĩnh lặng. Đèn xe tải chớp nháy, chói tới mức gã gầy hơi nheo mắt. Trong tích tắc, gương mặt gã trùng khớp với gương mặt hung thủ trong hình ảnh cô thấy ở phòng giải phẫu pháp y.

Cô nín thở, bóp cái cốc giấy thành một cục, hai tay thọc vào túi, lưng thẳng tắp, mắt mở trừng trừng, nhìn chằm chằm hung thủ không dám chớp.

Khóe mắt cô thấy nhóm Phương Trấn Nhạc đang thong thả đi ra từ trong hẻm, còn cách đầu hẻm mấy mét.

Gã gầy ngó nghiêng hồi lâu, thấy cảnh sát thu dây phong tỏa như sắp đi, cúi đầu ngẫm nghĩ mấy giây rồi quay người như muốn bỏ đi.

Tim Dịch Gia Di nhảy lên tận cổ họng. Cô cuống cuồng nhìn Phương Trấn Nhạc, lại nhìn hung thủ, trong đầu xoay vòng vô số ý nghĩ, cuối cùng tất cả đều bị nỗi lo hung thủ chạy mất gạt phăng. Cô cắn răng, hít một hơi thật sâu, dùng đúng nốt cao và nội lực từng hát bài "Cao nguyên Thanh Tạng" ở quán karaoke, quát về phía hung thủ:

"Anh đang làm gì đó?"

Rồi chân phải đạp mạnh, lao về phía hung thủ như chạy nước rút trăm mét.

Tiếng quát thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Hung thủ giật bắn mình, thấy một cô gái nhỏ mặt mày hung tợn xông tới, có tật giật mình tưởng mình đã lộ, quay người bỏ chạy.

Khổ nỗi chuyện xảy ra quá đột ngột, gã quay người khởi động không vững, loạng choạng một cái, thế mà để cô gái nhỏ áp sát được.

Sợ bị tóm, gã vung tay đấm ngược về phía cô.

Dịch Gia Di vội né, tránh được đầu mặt nhưng vẫn bị đấm trúng vai, người lảo đảo ra sau.

Nhưng có lẽ vì sợ quá nên adrenaline tăng vọt, cô thế mà chẳng thấy đau. Đứng vững rồi, đầu óc bỗng lóe lên một kế, lúc gã gầy ngoái lại nhìn, cô nhanh tay làm động tác rút súng từ trong túi ra.

Những gì cơ thể này học được ở trường cảnh sát trong ký ức phát huy tác dụng, động tác rút súng ngắm bắn của cô chuẩn tới lạ.

Hung thủ thất kinh, trợn mắt ngoan ngoãn giơ hai tay lên, cả người cứng đờ mấy giây mới nhìn rõ trong tay cô làm gì có súng.

Nhưng mất chừng ấy thời gian, gã đã lỡ thời cơ tốt nhất để băng qua đường chạy trốn. Các trinh sát khác đã đuổi tới nơi.

Phương Trấn Nhạc phóng người lao ra, một cú cùi chỏ nện thẳng vào xương bả vai gã gầy.

Hung thủ chỉ thấy trời đất quay cuồng, người bị đè sấp xuống đất, không còn sức chống cự, đành bó tay chịu trói.

Phương Trấn Nhạc khóa gã gầy lại, quay đầu nhíu mày nhìn thứ trong tay Dịch Gia Di. Hóa ra là một cái cốc giấy rách bị bóp thành cục.

Thấy ánh mắt anh, cô cảnh sát nhỏ vội thu tư thế rút súng, đứng thẳng lên, nhanh tay nhét cục giấy lại vào túi.

"Chuyện gì thế?" Trung sĩ Phương xách gã gầy đang run lẩy bẩy lên như xách con gà con, kéo cho đứng thẳng, ấn mạnh vào bức tường đất bên cạnh, rồi mới quay lại hỏi Dịch Gia Di.

Adrenaline của Dịch Gia Di từ từ hạ xuống, lúc này cô mới thở hồng hộc vì màn bộc phát vừa rồi.

Cô thè lưỡi liếm đôi môi khô khốc, cố tỏ ra thật đường hoàng, chỉ vào gã gầy nói:

"Hắn... em thấy rồi, hắn... hắn có hành tung khả nghi! Em thấy hắn cười vào trong hẻm."

Lúc bị Phương Trấn Nhạc tóm, vai gã gầy đau muốn chết, lưng như sắp gãy. Giờ tay bị bẻ quặt, mặt bị ép cọ vào tường, gã vẫn còn đang hoảng hồn nghĩ xem rốt cuộc mình lộ ở chỗ nào thì bỗng nghe câu của Dịch Gia Di. Gã ngẩng phắt đầu lên không tin nổi, rồi hiểu ra, tức tới mức gào ầm lên:

"Tôi... ư, tôi không có cười! Tôi không có cười!"

Gã dốc hết sức gào thật to, giọng đầy oan ức thật lòng.

"Thế anh chạy làm gì?" Phương Trấn Nhạc liếc cái cổ áo bị gã gầy đấm lệch trên vai Dịch Gia Di, cau mày.

Anh trở tay siết cổ tay gã đang bị bẻ quặt ra sau, ấn mạnh gã vào tường thêm một cái, đè tiếng kêu sắp bật ra khỏi miệng gã trở lại.

"Đưa về thẩm vấn, hành tung khả nghi, tấn công cảnh sát." Phương Trấn Nhạc giao gã gầy cho Lâm Vượng Cửu, xoa xoa cổ tay rồi dẫn mọi người thu đội.

Tim Dịch Gia Di vẫn còn đập dữ dội. Cơn bốc đồng ban đầu lắng xuống, tới lúc này cô mới bắt đầu thấy sợ.

Nhỡ trong túi gã gầy còn một con dao nhỏ nữa, không chừng cô

cũng như Trương Phượng Vân đang nằm trong nhà xác, ăn một dao rồi đi đời.

Càng nghĩ càng lạnh người, cô run run ngồi lên xe cảnh sát, dựa vào ghế, co vai ôm lấy mình.

Vai đau rát. Từ nhỏ tới lớn cô là học sinh ngoan, đi học theo đúng nề nếp, có bao giờ bị ai đánh đâu.

Cơn đau, ác ý, cảm giác mình là kẻ yếu sau cú đấm ấy, cả chuyện mình lại có dị năng quay về hiện trường gây án... chuyện nào cũng chẳng thể tiêu hóa ngay được. Trăm mối ngổn ngang, cô cụp mắt lặng lẽ cấu ngón tay.

Lên xe, Phương Trấn Nhạc liếc nhìn cô gái nhỏ, vừa định hỏi một câu vai có đau không, có cần đi bệnh viện xem không, thì thấy vành mắt cô đỏ hoe, đôi mắt rưng rưng, bàn tay nhỏ trắng trẻo ấn lên vai, khép chân ngồi đó như con thỏ con, dính sát vào thành xe, tủi thân tới mức thành đứa đáng thương nhất thiên hạ.

Gã gầy hai tay đã bị còng, lúc bị Lâm Vượng Cửu ấn lên xe miệng vẫn lầm bầm "Tôi không có cười, tôi không có cười".

Lưu Gia Minh chê gã ồn, rút quyển sổ ghi chép xuất quân trên xe ra, xé một tờ, vo thành cục nhét vào miệng gã. Rồi anh ta cùng Lâm Vượng Cửu ngồi ở hàng ghế cuối, kẹp gã gầy vào giữa.

Các trinh sát thường phục khác và cảnh sát mặc đồng phục cũng lần lượt lên xe, chiếc xe cảnh sát to đùng chật kín người.

Lúc xe khởi động, Phương Trấn Nhạc bỗng chìa tay về phía Lưu Gia Minh ở hàng sau.

"?" Lưu Gia Minh.

"Kẹo." Phương Trấn Nhạc hơi sốt ruột, nói khẽ.

Anh Nhạc xin thế mà không phải thuốc lá.

Lưu Gia Minh chẳng hiểu gì, móc từ cái túi căng phồng ra một nắm kẹo đủ màu, nhét vào lòng bàn tay Phương Trấn Nhạc.

Thu tay về, Phương Trấn Nhạc lại liếc Dịch Gia Di một cái, cô gái nhỏ vẫn còn đang buồn.

Đúng là con gái yếu ớt, ăn có một cú đấm mà đã đỏ mũi đỏ mắt, mặt tủi thân. Không lẽ hồi ở trường cảnh sát cô ngâm trong hũ đường rồi mới tốt nghiệp?

Trong lòng tuy chê bai, anh vẫn nắm tay lại, khẽ chạm vào cánh tay Dịch Gia Di.

Cô cảnh sát nhỏ quay sang nhìn, mặt ngơ ngác.

"Chìa tay ra." Phương Trấn Nhạc ra lệnh.

Dịch Gia Di chìa một bàn tay.

Phương Trấn Nhạc đưa mắt ước lượng lòng bàn tay nhỏ xíu đỏ hồng ấy, nhíu mày: "Hai tay."

Cô bèn ngoan ngoãn chìa cả hai tay ra, chụm lại như cái vốc.

Lúc ấy anh mới đặt cả nắm kẹo vào lòng bàn tay cô.

Một nắm kẹo của người đàn ông đổ đầy ắp đôi tay đang chụm lại của cô.

"Cảm ơn... cảnh sát Phương." Dịch Gia Di vốc nắm kẹo, tay bận rồi nên không còn ôm lấy mình được nữa. Dựa vào ghế ngắm cả đống kẹo, cô bỗng chẳng đáng thương nổi nữa.

Trông lại còn giàu có ra phết.

"Ừ." Phương Trấn Nhạc quay ra cửa sổ. Xe cảnh sát băng qua thành phố phồn hoa đèn đuốc sáng trưng, rực rỡ sắc màu, nhập vào rồi lướt qua đủ loại xe cộ.

Phố xá ngoài cửa sổ chật kín người đi đường vội vã. Đây là một thành phố đầy ắp, phồn hoa, và cũng bận rộn.

Trong xe yên tĩnh lại. Có người mệt quá ngủ gật, có người chìm trong tâm sự riêng chẳng muốn nói, cũng có người bị nhét giẻ vào miệng nên không thốt ra được câu kêu oan "Tôi thật thật thật thật sự không có cười mà, anh cảnh sát…".

Cho tới khi tiếng vo ve của một con muỗi phá tan sự yên tĩnh của cả xe.

Con côn trùng nhỏ chắc lẻn vào lúc xe đỗ bên đường ban nãy. Giờ thấy loài người im cả, nó cho rằng đã tới lúc mình trổ tài, vo ve bay vòng quanh tai từng người, tìm con mồi ngon miệng nhất.

Lâm Vượng Cửu ngẩng đầu. Con muỗi nhỏ vo ve chỉ lướt qua tai ông chứ không dừng lại, ông đảo mắt tìm bóng dáng nó.

Lưu Gia Minh phẩy phẩy hai cái, vỗ vỗ lên cánh tay mình, tỏ rõ lập trường từ chối bị đốt.

Dịch Gia Di xếp gọn gàng vốc kẹo vào hộp cơm đã rửa sạch, lại lén bóc một viên kẹo dẻo để riêng, lén bỏ vào miệng. Ngẩng lên thấy con muỗi vụt qua, cô chưa kịp đuổi thì nó đã bay đi chẳng chút lưu luyến…

Con muỗi nhỏ thu hút ánh mắt của cả xe, đắc ý vô cùng, vo ve qua lại, lượn lờ giữa bao nhiêu lựa chọn, cuối cùng không chút do dự đậu xuống cẳng tay Phương Trấn Nhạc đang gác trên tay vịn.

Lưu Gia Minh không nhịn được phì cười, cười chẳng đúng lúc chút nào: "Ha ha, anh Nhạc đúng là ngọt nhất."

"…" Phương Trấn Nhạc, mặt đen sì.

Trên đời này có một kiểu người như thế, hễ có họ ở đó là muỗi không đốt ai khác.

Chương 5: Sự thật

Lúc vào đồn, nhóm Lưu Gia Minh vẫn còn cười cười nói nói, nhưng rẽ qua quầy tiếp nhận trình báo ở tầng một thì bỗng im bặt.

Dịch Gia Di nghển cổ nhìn, mới thấy một người đàn ông ăn mặc xám xịt ngồi trên dãy ghế công cộng sát tường. Mái tóc ngắn hơi bết dầu rối bù, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía trước, chẳng biết đang nghĩ gì.

Lưu Gia Minh đi cạnh Dịch Gia Di, hạ giọng: "Người duy nhất có nghi vấn giết người lúc này, chồng của Trương Phượng Vân."

Giờ đã thành người góa vợ rồi.

Dịch Gia Di mím chặt môi, lén nhìn chồng nạn nhân một lúc. Người đó ngồi im không nhúc nhích, như bức tượng con chó thua trận, chẳng còn chút sinh khí.

Cô thu ánh mắt lại, rón rén theo Phương Trấn Nhạc đi về khu thẩm vấn.

Nhìn lại bóng lưng hung thủ đang bị áp giải phía trước, cô bỗng thấy không sợ lắm nữa, chỗ vai bị đánh cũng như không còn rát bỏng.

...

Lâm Vượng Cửu mang con dao lên lầu, đưa tới phòng Giám định Khoa học, chặn đồng nghiệp vừa định tan ca quay lại phòng xét nghiệm.

Ông canh ở cửa chờ kết quả như một tay đốc công, chốc chốc lại ngước mắt liếc vào phòng xét nghiệm xem người bên trong có làm việc nghiêm túc không.

Dịch Gia Di làm một bản lời khai đơn giản, kể lại vì sao mình có mặt ở hiện trường án mạng, phát hiện hung khí ra sao, rồi ra khỏi phòng thẩm vấn.

Cô sợ nhóm Phương Trấn Nhạc thấy cô non nớt, đa nghi, chỉ thẩm vấn qua loa, dạy dỗ hung thủ vài câu rồi thả, nên đứng chờ ngoài phòng thẩm vấn, cúi đầu suy tính nếu cảnh sát Phương định thả người thì làm sao giữ hung thủ lại.

Trong đầu cô sắp xếp đi sắp xếp lại không biết bao nhiêu lời lẽ, huy động hết khả năng viết văn của chín năm giáo dục bắt buộc lẫn công lực viết luận văn tốt nghiệp đại học, vậy mà lý do nào cũng thấy đầy lỗ hổng, gượng gạo kỳ quặc.

Cô không nghĩ chỉ một câu hung thủ cười gian là thuyết phục được Phương Trấn Nhạc nghi ngờ hắn.

Phải bịa thêm cho hắn vài tội danh nữa.

Dịch Gia Di đang vắt óc nghĩ cách đổ vấy cho hung thủ để cảnh sát Phương thấy hắn khả nghi, thì trong phòng thẩm vấn đã có bất ngờ ngoài sức tưởng tượng —

"Tên?" Lưu Gia Minh thu lại đôi mắt đào hoa lúng liếng, trừng trừng nhìn gã gầy trước mặt, mặt mày hung dữ.

"Vương Tân Lai." Gã gầy ngồi không yên, như có gai sau lưng. Gã vừa trả lời vừa liên tục đảo mắt khắp nơi, như sợ bên cạnh bỗng dưng có ai nhảy ra đánh mình.

Nhìn bộ dạng gã, Lưu Gia Minh biết ngay trên người gã ít nhiều có dính chuyện.

Chẳng biết gã đã làm vụ trộm gà bắt chó gì, nhưng trong đầu chắc chắn chẳng chứa thứ gì tốt đẹp. Kẻ làm được chuyện cười gian với hiện trường án mạng và cảnh sát đang khám xét thì phần nhiều chẳng ra gì.

Huống hồ bị Dịch Gia Di quát một tiếng đã bỏ chạy, còn dám tấn công cảnh sát ngay trước mặt cảnh sát —

Cho dù lúc đánh người Vương Tân Lai chưa biết Dịch Gia Di là cảnh sát, thì đánh phụ nữ rồi bỏ chạy ngay trước mặt cảnh sát cũng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Nhất định phải dọa cho một trận, dạy cho một bài học.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lưu Gia Minh càng khó coi, gằn giọng dọa: "Giết người xong lại quay về xem cảnh sát khám xét, ra oai diễu võ, thỏa mãn tâm lý biến thái của anh chứ gì?"

"Không có, không có mà, anh cảnh sát, tôi không phải mà." Mặt Vương Tân Lai bỗng trắng bệch. Say rượu từ đêm qua, thêm cả ngày hồn vía lên mây, vừa sợ vừa hoảng, lúc này gã đã kiệt quệ cả thể xác lẫn tinh thần.

Chờ tới chiều tối gã mới dám quay lại xem, chỉ định nhân lúc cảnh sát khám xét xong, gỡ phong tỏa, ông lão lãng tai đi chợ đêm nhặt chai lọ, tìm lại con dao bị va văng mất.

Ai ngờ lại bị tóm chứ.

Con nhỏ cảnh sát kia bảo gã cười, gã khóc còn không kịp, cười nổi chắc?

Nhưng mà… con nhỏ cảnh sát đó nói chắc như đinh đóng cột, như thể đã thấy thật… Lẽ nào… lẽ nào người đàn bà bị gã giết đã hóa thành ma, vây quanh gã mà cười gian, con nhỏ cảnh sát đó nhìn nhầm?

Nghĩ tới đây, Vương Tân Lai run cầm cập, hai chân căng thẳng run lên không kiểm soát được, làm còng tay kêu lạch cạch.

Thấy bộ dạng gã, Lưu Gia Minh nhíu mày thật sự, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ quái. Anh ta đột ngột đập bàn, quát lớn: "Thế anh chạy làm gì?"

Vương Tân Lai bị dọa tới hoảng loạn, hai tay lập tức giơ cao che đầu che mặt, gào khẽ một tiếng quái dị: "Tôi không cố ý mà, tôi say, là bà ta đâm sầm vào, là bà ta —"

"..." Mặt Lưu Gia Minh dần sầm xuống. Anh ta trừng mắt nhìn Vương Tân Lai, xoa xoa ngón tay, thử hỏi:

"Cố ý giết người thì phải tử hình. Ngộ sát thì không. Anh chứng minh kiểu gì là anh ngộ sát, không phải mưu sát?"

Vương Tân Lai run lẩy bẩy, ôm mặt lắp bắp không nói nên lời. Trong đầu gã cứ hiện lên dáng vẻ người đàn bà bị giết với đôi mắt trợn lồi, cả bộ dạng kinh hoàng sau khi bị gã vung dao rạch nát mặt.

Người bình thường vốn chẳng có tâm lý vững vàng gì, chuyện giết người nghĩ còn chẳng dám nghĩ.

Hai ngày một đêm không ngủ, đầu đau như búa bổ, lại sợ tới mức nôn cả ngày, lúc này gã vừa yếu vừa mê man. Trước mặt cảnh sát, bị giam bị dọa, cuối cùng tinh thần gã sụp đổ, gục xuống bàn khóc rống, nước mắt nước mũi tèm lem:

"Tôi thật sự không cố ý mà, anh cảnh sát, tôi với bà ta ngày trước không oán, ngày nay không thù... Tôi cũng xui xẻo lắm chứ, tôi còn vợ con, tôi cũng đâu có muốn... hu hu..."

Lưu Gia Minh siết nắm đấm, bỗng đứng bật dậy, vòng qua bàn ra cửa, đẩy cửa, chắn ngay ở đó, mắt vẫn canh chừng Vương Tân Lai, vẫy tay gọi một cảnh sát trẻ ngoài cửa, khẽ bảo cậu ta đi tìm Phương Trấn Nhạc.

Mấy phút sau, Phương Trấn Nhạc tới phòng thẩm vấn, cùng Lưu Gia Minh thẩm vấn 10 phút, rồi mặt nặng nề áp giải Vương Tân Lai đi lấy dấu vân tay.

Thấy các trinh sát đi đi lại lại, Dịch Gia Di vội chạy theo tới phòng

Giám định.

Thấy Lâm Vượng Cửu lại áp giải Vương Tân Lai, gã cúi gằm mặt ủ rũ, mặt còn dính nước mắt nước mũi, sắp xuống lầu, Dịch Gia Di vội chạy tới định cản, sau lưng bỗng vang lên giọng Lưu Gia Minh:

"Dịch Gia Di! Tối nay anh dẫn em đi mua vé số Lục Hợp Thải[1]! Em đang hên đấy! Chắc chắn trúng!"

Dịch Gia Di vừa muốn chạy đi cản Lâm Vượng Cửu, vừa muốn nghe xem Lưu Gia Minh nói gì. Đang đứng lưỡng lự, sốt ruột tới toát mồ hôi trán thì Lưu Gia Minh đã sải hai bước tới trước mặt cô, phe phẩy tờ kết quả xét nghiệm trong tay, vênh váo nói:

"Con dao em tìm thấy chính là hung khí giết người, gỉ sắt với nhóm máu đều khớp cả.

"Hơn nữa dấu vân tay trên hung khí trùng khớp với dấu vân tay của Vương Tân Lai.

"Lúc nãy trong phòng thẩm vấn, hắn bị khí thế của anh Nhạc đè cho không ngóc đầu lên nổi, khai hết rồi.

"Dao là em thấy, người là em phát hiện, em đúng là nữ thần may mắn của tổ Trọng án B tụi anh, ha ha ha."

Hung thủ khai rồi?

Cơn sốt ruột muốn chạy đi cản Vương Tân Lai xì một tiếng tan sạch. Hai vai Dịch Gia Di chùng xuống, khẽ dựa vào khung cửa.

Phương Trấn Nhạc đi phía sau, đang dặn dò việc với đồng nghiệp phòng Giám định Khoa học, ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt Dịch Gia Di.

Cảnh sát Phương bực bội mặt đen sì cả ngày, cuối cùng mây đen giữa hai hàng lông mày cũng tan hết. Hiếm khi mặt mày giãn ra như

vậy, anh nở với cô một nụ cười được tính là dịu dàng.

Anh bước tới, cúi đầu khen cô: "Tuy hơi lỗ mãng nhưng rất nhạy bén."

"... Cảm ơn cảnh sát Phương." Bỗng dưng được khen, Dịch Gia Di hơi ngượng. Nhạy bén cái khỉ gì chứ, gạt dị năng sang một bên thì cô chỉ còn mỗi lỗ mãng thôi.

"Cũng rất có chính nghĩa." Phương Trấn Nhạc dẫn cô xuống lầu, như muốn cho cô yên lòng, nói tiếp: "Lát nữa Gia Minh sẽ đưa Vương Tân Lai đi lấy lời khai lần nữa, sau đó làm thủ tục tạm giam, chờ ra tòa. Trương Phượng Vân cũng có thể yên nghỉ rồi."

"..." Dịch Gia Di lặng lẽ theo sau anh, nghe anh nói, không lên tiếng.

Lại đi ngang hành lang tầng một, người chồng của nạn nhân lúc trước ngồi co ro đã đứng dậy, rõ ràng đã được báo tin tốt là hung thủ sa lưới.

Hai tay ông ta xoa vào nhau không ngừng, mắt nhìn trân trân xuống nền nhà phía trước, quai hàm thỉnh thoảng lại bạnh ra vì nghiến răng.

Người đàn ông góa vợ đứng quay mặt về phía cửa phòng thẩm vấn, như đang tính cách xông vào giết hung thủ báo thù.

Cho tới khi tiếng bước chân Phương Trấn Nhạc và Dịch Gia Di đi tới cắt ngang toan tính của ông ta.

Người đàn ông quay người, đảo mắt qua Phương Trấn Nhạc và Dịch Gia Di, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt Dịch Gia Di.

Hai người nhìn nhau, mấy lần Dịch Gia Di tưởng ông ta sẽ lên tiếng.

Trong đôi mắt đục ngầu của người đàn ông như chứa niềm khẩn thiết, lại như có dòng lũ cuồn cuộn gào thét, cuối cùng vẫn cạn khô dưới đáy mắt khô khốc.

Tới lúc lướt qua nhau, ông ta vẫn không nói gì.

Thế nhưng lúc theo Phương Trấn Nhạc rẽ vào phòng thẩm vấn, cô lén đưa mắt liếc lại, thấy người đàn ông kia đang chậm chạp đứng thẳng lưng dậy, như thể vừa cúi chào cô một cái.

Một bước vào văn phòng thẩm vấn, cánh cửa sau lưng chắn mất tầm nhìn, nhưng tai cô nóng bừng lên, máu nóng chảy rần rật, cả trái tim cứ thấp thỏm không yên.

...

Trước khi bước vào phòng thẩm vấn số 3 đang giam Vương Tân Lai, Phương Trấn Nhạc quay lại dặn Dịch Gia Di: "Cô về trước đi, có gì mai tính."

"Vâng." Cô chỉ khẽ đáp một tiếng.

Phương Trấn Nhạc nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ.

Vừa trải qua bao nhiêu chuyện, bị đánh, lại còn bắt được hung thủ, chẳng biết tinh thần cô thế nào: "Bắt taxi về thẳng nhà đi."

Dịch Gia Di đang ngẩn người, bỗng nghe hai chữ "bắt taxi", lập tức hoàn hồn.

Cái nghèo khiến cô gạt phăng mọi suy nghĩ vẩn vơ.

Taxi ở Hong Kong đắt như cắt thịt, cô lấy đâu ra tiền mà phung phí thế. Nghĩ vậy, ánh mắt cô cũng lộ ra luôn.

Phương Trấn Nhạc thấy ánh mắt cô cảnh sát nhỏ thoắt cái từ mơ màng chuyển sang tuyệt vọng, câu nói nghẹn lại, đổi giọng:

"Thôi, cô ở đâu?"

"Khu Minh Đức, phố Tượng Thụ, Thâm Thủy Bộ ạ."

"Phía trên phố Anh Đào hả?" Phương Trấn Nhạc nhớ lại.

"Đúng, đúng ạ."

"Cô ngồi chờ chút, lát tôi tiện đường đưa cô về."

"Cảm ơn cảnh sát Phương..." Dịch Gia Di muốn nói lại thôi.

"Sao thế?" Phương Trấn Nhạc nhướng mày, nhận ra ngay.

"Sếp Phương, vòng qua phố Bích một chút được không ạ? Xe đạp của em vẫn để ở đó, mai em còn phải đi." Dịch Gia Di mặt đáng thương.

Phương Trấn Nhạc hơi khựng lại, rồi bật cười: "Hôm nay nhờ phúc của cô mà được tan ca sớm, cô muốn đi tận Đại Nhĩ Sơn[2] cũng chẳng vấn đề gì!"

---

[1] Lục Hợp Thải (Mark Six): xổ số chính thức của Hong Kong, do Hội Đua ngựa Hoàng gia Hong Kong tổ chức.

[2] Đại Nhĩ Sơn (Lantau): hòn đảo lớn nhất Hong Kong, nằm ở phía tây, khá xa nội đô.

Hết phần đọc thử.